Hunedoara-Deva

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

ANUL XI
Seria II-a
Nr. 565
Miercuri
22 octombrie 1958
8 pagini — 15 bani

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

STEAGUL REVOLUȚIEI

Dintre sute de stindarde,
Unu-mi este drag, că arde,
Cînd îl suie către soare
Brațul lumii muncitoare.

Dintre sute de drapele
Unu-și face drum spre stele
Și e azi și-al țării mele-
De pe pînza-i sîngerie
Îmi surîde steaua vie
Și sub el viața-atreagă
Îmi surîde și mi-e dragă
Și în lupte grele scapăr
Frumusețile să-l apăr.

Dintre sutele de steaguri
Unul urcă prin șiraguri,
Steagul viu între stindarde,
Ca o stea ce-n inimi arde.
Comuniștii-l duc spre culme,
Ca pe un soare nou în lume.

Radu Felecan

VITEAZUL CEL BĂLAI DIN CAZAHSTAN

Aici, pe holda arsă a căzut
și a cuprins cu ochii lui tot cerul...
Spun spicele că rana l-a durut
și pumnu-n țărnă și l-a strîns ca fierul.

Spun sălciile care-au lăcrimat
că toți cei dragi de peste zări și ape
în clipa de-amintiri s-au adunat
și au vegheat în preajma lui, aproape...

Și dacă-n norii fumului cernit
s-a stins viteazul cel bălai ca luna,
sub pulsul lui pămîntu-a tresărit,
păstrîndu-i visul pentru totdeauna...

Iar azi cînd ceru-i plin de ciocîrlii,
iar brazdele-s în toamnă iar întoarse,
în spicele atîtor poezii
răsar din nou acele holde arse...

Dar rănile războiului dispar,
iar amintirea, vălurindu-și lanul,
ne scoate-n drum eroul legendar
pe care-l cheamă-n zare Cazahstanul...

Atunci, flăcăul, răsărind vioi,
ia spicele în piept și-și cîntă dorul,
și iar se-ntoarce-n țarină-napoi,
veghind cu noi alături-viitorul.

Aici, pe holda arsă a căzut,
și a ouprins cu ochii toată zarea,
de unde țara-mi, în adînc salut,
cu dragoste-i închină sărbătoarea.

Gheorghe Scripcă

MIRESCU DELFINA — PRIETENIE (sculptură)

Despre STRAVECHILE LEGĂTURI ROMÎNO-RUSE

de **SCHARLAT CALIMACHI**
directorul Muzeului Romîno-Rus

Răsfoind cu luare aminte vechile cronici, ne vom da seama ușor că începînd de pe vremea întemeierii Moldovei și Țării Romînești, domnii și poporul romînesc au căutat foarte adesea sprijin de la puternicii vecini din răsărit: rușii. De-a lungul veacurilor a fost o frăție de arme între poporul romîn și popoarele din Rusia. Ea a continuat să se întărească cu cît ne apropiem mai mult de zilele noastre și a avut pentru noi un rezultat de seamă: apărarea libertății țărilor noastre și a poporului, împotriva asupritorilor străini.

Una din mărturiile cele mai vechi a legăturilor dintre noi și ruși e de pe vremea lui Ștefan cel Mare. Pentru a se putea opune urgiei turcești a trimis soli rudei sale marele cneaz al Moscovei, Ivan al III-lea, spre a obține ajutor de la el. În anul 1498 solii moldoveni se înfățișau în fața marelui cneaz și-i grăiau printre altele astfel: „Io Ștefan mi-a poruncit să-ți vorbim... ar dori să meargă împotriva păgînilor (turci). Ar fi bine ca și tu să te scoli împreună împotriva păgînității".

Fiul și urmașul lui Ștefan, Petru Rareș a urmat de asemenea politica viteazului său părinte.

Dar una din cele mai minunate dovezi ale frăției de arme romîno-ruse, este frăția de arme închegată între Ioan Vodă numit de boieri „Cel Cumplit" și cazacii, cu hatmanul lor Svierciovski. Goana sultanului, a vizirilor și a pașalelor după pungi grele de aur, au făcut pe Ioan Vodă al Moldovei să caute sprijin pe la vecini, pentru a se împotrivi cotropirii otomane. Ajutor îi puteau da numai cazacii, oameni viteji, călîți în lupte. Și atunci Ioan Vodă a trimis după ajutor la cazaci, iar „cazacii — precum spune cronicarul Grigore Ureche — „...neîntrebînd pe nimeni, s-au strîns 1200 DE OAMENI și au venit la Ioan Vodă, pe care văzîndu-i Ioan Vodă, nu într-alt chip, ci ca și cînd ar fi văzut un înger din cer cu veste bună de izbîndă..."

Cam tot în aceeași vreme, la sfîrșitul secolului XVI, domnul Țării Romînești, Mihaj Viteazul a ridicat steagul marei răscoale împotriva jugului otoman, cazacii s-au arătat cu totul gata; ei formau garda de nădejde a voevodului. În anul 1595, acțiunea lor devine mai viguroasă. Benderul și Chilia sînt violent asediate, importantul punct fortificat Ismail cucerit. Lupta lui Mihai împotriva turcilor a primit încuviințarea și sprijinul prețios al țarului Feodor. Atunci au început solile la Moscova. Episcopul Luca al Buzăului, un mare cărturar religios și priceput diplomat, aducea în iunie 1596 o scrisoare către Mihai de la marele țar al Rusiei, asigurîndu-l că-l va apăra împotriva tuturor dușmanilor fără excepție. Dușmanii lui Mihai erau și dușmanii Rusiei.

În secolul al XVII-lea, legăturile dintre romîni și ruși se adîncesc și mai mult.

Tipografia se dezvoltă în țările rusești și, în mai multe rînduri, prese tipografice — ba chiar prima noastră presă tipografică și garnituri complete de litere — au fost dăruite romînilor de către ruși. Petru Movilă, ajungînd mitropolit al Kievului (1633-1647), fondează acolo o academie de studii și o tipografie. La cererea domnitorilor din Țările Romîne, Matei Basarab și Vasile Lupu, el le trimite cîte o tipografie cu meșteri tipografi

(Continuare în pag. 2-a)

În acest număr:

- Festivalul filmului sovietic (pag. 2)
- A sosit foaia volantă (pag. 3)
- Concursul revistei „Albina" (pag. 4-5)
- Prietenia și colaborarea frățească romîno-cehoslovacă (pag. 6)
- Luna [illegible] atomice (pag. [illegible])
- Umor sovietic (pag. 8)

Despre STRĂVECHILE LEGĂTURI ROMÎNO-RUSE

(Urmare din pag. I-a)

ruşi. Cîteva decenii mai tîrziu, învăţatul mitropolit al Moldovei, Dosofteiu, capătă şi el în dar o tipografie de la Moscova, pentru care mulţumeşte în versuri aşezate la începutul Molitvelnicului său (1681).

Pe vremea lui Vasile Lupu nenumăraţi zugravi ruşi au venit în capitala Moldovei şi au lucrat la împodobirea bisericilor Golia şi Trei Sfetite.

Tot în timpul lui Vasile Lupu a fost adusă la Iaşi o tipografie care a împrumutat de la meşterii Kievului nu numai forma tipăriturilor, ci şi modelul frontispiciilor şi caracterelor tipografice. Tot în vremea domniei lui Vasile Vodă s-a mai întemeiat la Iaşi o şcoală de limba slavonă în care au predat cursuri învăţaţi veniţi din Rusia. Dascălii noştri din acele vremuri au crescut la lumina izvorului cultural moscovit. Unul dintre cei care au beneficiat cel mai mult de cultura laică rusească din doua jumătate a veacului al XVII-lea a fost vestitul învăţat, spătarul Nicolae Milescu.

Alt moment însemnat în istoria legăturilor romîno-ruse, este domnia lui Dimitrie Cantemir, aliat şi consilier al marelui ţar Petru I.

In ziua de 13 aprilie 1711, Vistiernicul Luca, solul lui Dimitrie Cantemir, a semnat în oraşul Luţc din Volinia un tratat cu ţarul Petru I, care prevedea între altele :

„Noi, Petru, marele împărat şi ţar făgăduim poporului valoh (moldovean) să-l apărăm întotdeauna de toţi duşmanii, pentru care am dat prezenta diplomă imperială cu pecetea şi semnătura noastră".

In ziua de 24 iunie 1711, ţarul Petru I a sosit la Iaşi şi a fost primit cu mare pompă. Acest eveniment a fost minunat descris de cronicarul Nicolae Costin.

După bătălia de la Stănileşti, în care armatele ruso-moldovene au fost înconjurate de turci, marele vizir a cerut ţarului să-i predea pe Dimitrie Cantemir. Atunci ţarul a răspuns astfel marelui vizir : „Aş putea să dau turcilor toată ţara pînă la Kursk, pentru că îmi rămîne speranţa de a o recuceri, dar nu pot în nici un chip să frîng credinţa şi să predau pe un principe, care şi-a lăsat principatul pentru mine, căci este cu neputinţă să recîştigi onoarea odată ce ai pierdut-o".

Războaiele dintre Rusia şi Turcia nu numai că au favorizat, ci au înteţit lupta poporului nostru împotriva jugului otoman şi participarea lui alături de armata rusă la operaţiile militare împotriva Turciei. Relaţiile de prietenie romîno-ruse capătă un accent deosebit în perioada dinainte şi din timpul războiului ruso-turc din anii 1768—1774.

La sfîrşitul anului 1768, ambele divane boiereşti din Ţara Romînească şi din Moldova declară în mod oficial căzută suveranitatea turcească şi cer protejarea acestor ţări de către Rusia. Cu ocazia celui de al patrulea război ruso-turc din secolul al XVIII-lea se observă că în vreme ce pe front oştile ruseşti dau grele lovituri turcilor, în Oltenia se organizează numeroase cete de voluntari, luptători împotriva jugului turcesc sub comanda căpitanului Stoian. De asemenea în anul 1792, după încheierea războiului, o migraţie în masă are loc din Moldova în Rusia şi — disperată de a nu se vedea scăpată de jugul turcesc — o parte însemnată a populaţiei încearcă să constituie pe teritoriul Rusiei, în cadrul statului rusesc, un principat cu numele de Moldova Nouă.

In 1826, cu prilejul încheierii convenţiei de la Ackerman, Rusia a impus Turciei un act separat, privitor la situaţia Moldovei şi Ţării Romîneşti, în care, între altele, se prevedea scutirea acestora de tribut pe timp de doi ani, libertatea comerţului, cu restricţiunea că trebuia să se asigure aprovizionarea imperiului Otoman şi reorganizarea aparatului de stat.

Fotografia de mai sus, expusă la Muzeul romîno-rus înfăţişează unul din batalioanele revoluţionare romîneşti alcătuite din muncitori şi ţărani, manifestînd pe străzile Odesei în zilele Marei Revoluţii Socialiste din Octombrie la care au participat alături de armata roşie

Astfel, cu ajutorul Rusiei, ţara noastră scutura partea cea mai grea a jugului otoman şi păşea către o rapidă dezvoltare a economiei sale. Sub directa supraveghere a generalului Pavel Kiselev, preşedintele plenipotenţiar al divanurilor Valahiei şi Moldovei, cele două comisii formate încă din 1828 redactară proiectele celor două regulamente organice aproape identice pentru Moldova şi Ţara Romînească.

Strînsele legături culturale dintre popoarele romîn şi rus au influenţat nu numai literatura, pictura, arhitectura — etc., de la noi, ci a avut o mare înrîurire şi asupra gîndirii progresiste şi revoluţionare romîneşti.

Intre anii 1873—1875, au luat fiinţă în ţara noastră primele cercuri revoluţionare în oraşele Iaşi, Galaţi şi Bucureşti. Aceste cercuri s-au format şi s-au dezvoltat sub influenţa ideilor premarxiste ale marilor revoluţionari democraţi ruşi Cernîşevski, Herţen, Dobroliubov, etc. Inseşi primele noţiuni de marxism, scrierile lui Marx şi Engels, ne-au venit tot din Rusia.

Dezvoltarea mişcării muncitoreşti în ţara noastră a fost strîns legată de mişcarea revoluţionară din Rusia de la sfîrşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea.

Luptele proletariatului rus condus de partidul făurit de Lenin au avut un adînc ecou şi în ţara noastră. Aşa, de pildă, muncitorimea romînă a luat atitudine manifestîndu-şi solidaritatea de luptă cu eroicul proletariat rus, crunt lovit prin sîngeroasa represiune din 9 ianuarie 1905.

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie a deschis o nouă eră în istoria omenirii. Exemplul ei victorios, influenţa ei hotărîtoare asupra mişcării revoluţionare mondiale a făcut să se nască în toate ţările partide comuniste, create după exemplul gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Influenţa Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie asupra mişcării muncitoreşti de la noi este sintetizată în următoarele cuvinte ale tovarăşului Gh. Gheorghiu-Dej :

„Partidul Comunist s-a plămădit în focul marilor lupte de clasă din Romînia anilor 1916—1919—1920, în focul avîntului revoluţionar produs în ţara noastră de victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie".

După eliberarea Romîniei de sub jugul fascist de către glorioasele armate sovietice, poporul nostru şi-a putut relua legăturile politico-militare, economice şi culturale cu popoarele din U.R.S.S., legături străvechi şi adînci, cu adevărat frăţeşti.

Marele ajutor pe care ni l-a dat şi ni-l dă Uniunea Sovietică este un factor de cea mai mare însemnătate pentru deplina izbîndă a operei de construire a socialismului în patria noastră.

Luna prieteniei romîno-sovietice

Manifestări ale dragostei şi prieteniei

In întreaga ţară sărbătorirea Lunii marii prietenii a cuprins masele largi ale populaţiei noastre de la oraşe şi sate. Sute de serbări populare, expoziţii de cărţi sovietice, festivaluri ale filmului sovietic, diferite conferinţe atrag un numeros public care vrea să afle şi să înveţe cît mai mult din ştiinţa, literatura şi arta sovietică.

De la un colţ la altul al ţării au loc asemenea manifestări. In ziua de duminică 19 octombrie în regiunea Bucureşti au avut loc trei serbări populare închinate prieteniei dintre colhoznicii sovietici şi ţăranii muncitori din comunele Călineşti, Lehliu-Sat şi Frăsinet, unde au participat peste 3.000 de ţărani. In afara programelor artistice şi sportive s-au ţinut conferinţe privind realizările ştiinţei şi tehnicii agricole sovietice. In aceeaşi zi alţi cinci specialişti de la acel institut au vorbit sătenilor din comunele Dridu, Balaci, Căzăneşti, Potlogi şi Şoldanu despre înalta tehnică agricolă sovietică. In comuna Răcari peste 300 de tovarăşi au ascultat în cadrul unei şezători literare expunerea profesorului Constantin Pavlovici despre operele lui N. V. Gogol şi Maxim Gorki. In regiunea Piteşti, comuna Băiculeşti a avut loc o mare serbare a prieteniei romîno-sovietice la care şi-au dat concursul actorii Teatrului de estradă din Piteşti, echipe artistice de amatori din întreprinderi, colective sportive etc.

12 ingineri agronomi din raionul Sighişoara s-au deplasat la ţară vorbind în ziua de 19 octombrie, fiecare în cîte un sat, despre cele mai noi cuceriri ale ştiinţei şi tehnicei sovietice în agricultură. In regiunea Constanţa o brigadă ştiinţifică compusă din 9 tovarăşi, medici, agronomi, tehnicieni şi oameni de litere au mers în mijlocul colectiviştilor din comuna Topraisar, raionul Negru Vodă, şi au ţinut un simpozion cu tema **„Ce vreţi să ştiţi despre U.R.S.S. ?"**

Nenumărate manifestări asemănătoare au mai avut loc în oraşele şi satele din patria noastră.

Prin numărul mare al participanţilor, prin însufleţirea lor, prin dorinţa vie de a cunoaşte cît mai îndeaproape marile realizări ale poporului sovietic, toate aceste manifestări dovedesc cu prisosinţă trăinicia prieteniei ce leagă populaţia ţării noastre de populaţia măreţei Uniuni Sovietice.

Festivalul filmului SOVIETIC

Cineaştii sovietici au realizat zeci şi zeci de filme documentare care evocă, evenimente de însemnătate istorică mondială ca, de pildă, pregătirea şi înfăptuirea Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie sau constituirea primului stat socialist din lume, statul sovietic. Prin bogăţia materialului cuprins, aceste filme sînt o adevărată istorie în imagini a luptei proletariatului rus sub conducerea gloriosului partid comunist creat de Lenin, pentru victoria revoluţiei socialiste. Vă prezentăm, pe scurt, două din aceste filme documentare şi anume : *„Marea cotitură"* şi *„Ani de neuitat"* care rulează pe ecranele din ţara noastră în cadrul manifestărilor prilejuite de Luna prieteniei romîno sovietice.

In *„Marea cotitură"* sînt redate evenimentele care au precedat revoluţia din Octombrie şi cele din timpul revoluţiei. Imagini deosebit de grăitoare arată mizeria cumplită în care se zbăteau masele de muncitori şi ţărani din Rusia ţaristă. Apoi, încetul cu încetul, asistăm la antrenarea acestor mase de către partidul bolşevicilor pe făgaşul luptelor revoluţionare, la trezirea conştiinţei lor de clasă, la călirea lor în luptă.

Sînt numeroase imaginile care înfăţişează pe Lenin în acei ani vorbind maselor, chemîndu-le la luptă.

In cel de al doilea film intitulat *„Ani de neuitat"* evenimentele se desfăşoară din neuitata noapte în care au bubuit tunurile „Aurorei" şi pînă în zilele noastre. Sînt imagini emoţionante, a căror putere evocatoare este atît de mare încît fiecare spectator are impresia că participă el însuşi la tot ce se petrece pe ecran. Filmul are o valoare profund educativă. El stîrneşte admiraţia şi dragostea pentru minunatul popor sovietic şi pentru înţeleptul Partid Comunist al Uniunii Sovietice, care a înfăptuit realizări uriaşe.

Cum să nu fii emoţionat văzînd cum s-a pus prima piatră la temelia uzinei din Magnitogorsk şi apoi furnalele ei din care metalul curge ca un fluviu uriaş ; primul tractor construit în uzinele de la Stalingrad, primele colhozuri, primele hidrocentrale, primele blocuri pentru muncitorii din Moscova.

Cum să nu fii zguduit de imaginile care înfăţişează suferinţele prin care a trecut poporul sovietic în timpul Marelui Război de Apărare a Patriei şi stăpînit de admiraţie văzînd cum a obţinut strălucita victorie asupra fascismului.

Cum să nu fii copleşit de mîndrie atunci cînd vezi hidrocentrala de la Kuibîşev şi prima centrală atomică, universitatea Lomonosov şi pe cei care au construit sateliţii artificiali ai pămîntului.

Aceste filme trebuiesc văzute şi de cît mai mulţi oameni de la sate. Recomandăm căminelor culturale şi caselor de cultură să organizeze vizionări însoţite de discuţii sau de comentarii care să explice spectatorilor întreaga semnificaţie a acestor evenimente de neuitat.

Lucia Bogdan

Scenă din filmul sovietic „Paginile trecutului"

In atenţia directorilor de cămine culturale şi a responsabililor colectivelor de conferenţiari

Plan de conferinţe

NOIEMBRIE :

- 41 de ani de la Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie.
- 90 de ani de la naşterea marelui savant romîn Emil Racoviţă, pionier al ştiinţei mondiale.
- Munca în comun şi dezvoltarea nivelului obştesc, factori importanţi pentru întărirea întovărăşirilor agricole. (M.A.S.).
- 10 ani în slujba mecanizării agriculturii. (M.A.S.)
- Situaţia internaţională.

Scenă din piesa „Paznicul stelelor" de T. Vornic prezentată de echipa casei de cultură din Alexandria cu ocazia fazei regionale a festivalului bienal de teatru „Ion Luca Caragiale

Instructorul ARTIŞTILOR AMATORI

E o după amiază caldă de toamnă. Din depărtare se aude fluierul vesel al trenului ce s-a oprit un minut în gara Ciocănești. Ca-n fiecare luni și joi a coborît și azi același bărbat înalt și subțire, cu o haină verzuie de ploaie și cu o mapă portocalie în mînă.

De șase luni bate Valerică Lefescu, actor al Teatrului C. Nottara, drumul acesta. La început a cam strîmbat din nas cînd tovarășii săi de muncă de la teatru l-au îndemnat să instruiască și el o echipă a unui cămin cultural din jurul Bucureștiului. S-a dus așa, într-o doară și... și acum sînt șase luni de cînd cunoaște satul, de cînd s-a legat de frămîntările acestuia. De fiecare dată, mai află cine a intrat în întovărășire, cum merge cu însămînțatul sau cine va face nuntă — după culesul viilor. Își amintește și acum cum a poposit prima oară în sat, plin de praf, obosit, căci pierduse trenul și venise vreo zece kilometri peste cîmp, să asiste la faza raională a concursului de teatru ce se ținea aci, la Ciocănești. I-au fost de la început dragi oamenii aceștia. Se mișcau uneori stîngaci pe scenă, vorbeau repede sau se întorceau cu spatele spre public, uitînd în focul interpretării că trebuie să se facă auziți cît mai bine, dar simțeai peste toate acestea, marea lor dorință de a juca teatru. La început au venit buluc la cămin, căci oamenii erau curioși să vadă cum arată de aproape un artist din București. Cînd a început însă munca cu adevărat, unii au dat înapoi, iar cei care au rămas — vreo 12 — au văzut că trebuiau să învețe, să fie disciplinați, să citească și să fie atenți la indicațiile date. Au început pregătirile cu piesa **„Bucuroși de oaspeți"**. Oamenii se mirau de noua orînduire a repetițiilor: citirea piesei de două-trei ori, discutarea personajelor și a vieții acestora, trebuind să-i cunoști ca pe niște oameni din sat. Apoi s-a trecut la mișcări, la intonația vocii.

Au dat mai multe spectacole la căminul cultural din sat, prin comunele vecine și chiar la raion. Actorul Lefescu, instructorul echipei, pregătește acum noi piese: **„Chestiuni familiare"** și **„Cearta"**.

Repetiția din joia aceasta, de sfîrșit de octombrie, s-a încheiat. La capătul satului, instructorul se desparte de cei ce l-au întovărășit.

— Pe luni, tovarășe Lefescu. Și nu uitați să ne aduceți machiajul — îi spune la despărțire tînărul director al căminului — Jean Ioniță.

În curînd, acesta, care acum e asistent de regie, va pune singur în scenă, sub supravegherea instructorului, piesa într-un act **„Cearta"**. O dată cu instruirea echipei actorul Lefescu a căutat să ridice cadre noi.

În trenul ce-l duce spre București, Val Lefescu își notează în carnetul de buzunar tot ce mai are de făcut pînă luni pentru echipa lui de teatru de care se simte atît de legat: ...„Ioniță se grăbește în scena cu Emi... trebuie să repet luni cu el... ușa nu-i bine plasată în stînga, ar trebui s-o pun în fund ca să marcheze mai bine intrările... Să nu uit masticul pentru machiaj ...și să-l aduc pe Iurie Darie, să-și dea și el părerea la „generală"... Apoi închide ochii și țese mai departe planul piesei pe care vrea s-o scrie despre viața Ciocăneștilor...

L. Șaplan

Am s-o chem și pe soru-mea Sofronia

— De cînd mă știu numa' rău am dus-o. Rău la tata că era sărac, rău însurat la casa mea.

Și tovarășul Ferenț Ion, țăran întovărășit din comuna Lăpușul romînesc, regiunea Baia Mare, a prins să-și depene amintirile față de cîțiva prieteni, care îl ascultau cu multă atenție.

— Tata nu mi-o dat pămînt. Cei 60 de ari pe care îi am amu, sînt din partea nevestii. Mai bine n-ar fi fost nici ăștia, că rău m-am mai chinuit cu ei. Cînd scoteam 8—9 oticăuri de cartofi era lucru de minune (1 oticău = 2,5 kg.) și toate pînă într-o sîmbătă seară.

Trimisese vorbă cumnatul Coman Niculai că dacă viu a. casă, să merg cu nevasta să-i ajut la desfăcut cucuruzul primit de la întovărășire. Am mers. Acolo numai rîs și glumă. Aveau și de ce. Noi desfăceam într-un colț și ne minunam de cîte bucate a primit cumnatul de la întovărășire.

— Ce zici Victoriță? Bine-i că nu ne-am înscris și noi?

— Bine, pe dracu. Da' cine-i de vină? Nu ești tu?

— Eu? Ai bolunzit?

— Ce-i șogore, ce vă sfădiți acolo? — ne-a luat Niculai la trei. — Ia luați colea un clonț de răchie și dați-o gîrlii de sfadă. Se făcea că nu știe de ce mă contrez cu nevasta.

— Amu cucuruzu' ca cucuruzu', că i-om face noi loc, da' vorba e unde punem cartofii, că tare-s mulți, — a continuat el către nevastă-sa — parcă pînă atunci nu avusese destulă vreme să se tot socoată cu ea Da' așa-i cumnatu' Niculai. Să te fiarbă fără apă. Eu să mutesc de cîudă, nu alta. Barem Victoriță... Nu mai zic. Era neagră.

— Hai ș'om mere acasă, Ioane. Am lăsat copchiii ăia singuri și...

— Să merem, femeie. De la cumnatul pînă la mine, știți cît este. Așa? Ei bine, mă rog frumos, tot drumul să te ții sfadă. Eu dam năcazul pe ea, că a stat acasă și a văzut cum muncesc întovărășiții, ea, mi-l punea mie în circă.

A doua zi dimineața, hai iară împreună la Niculai.

— Ia spune, mă șogore, cum se face cererea? — l-am întrebat eu în loc de bună dimineața.

— Păi cum? Uite-așa, așa, semnezi tu, semnează și Victoriță și gata. Stați că vă dau eu și hîrtie și toc. Da' știți ce? — ne-a îndemnat el cum am gătat cererea — lăsați-o aici. O duc eu mîine la președinte.

— Mulțam. Tot am eu azi drum cu Victoriță pe la sfat. Și de la sfat pînă la președinte sînt numai cîteva căși, asa că...

Adevărul e că mă temeam să nu-mi rătăcească cumnatul cererea. Da' și afurisitul de Niculai a zis numai așa. Știa el că n-o las. Cînd ieșim de la Mastei, președintele întovărășirii, iacă și soru-mea Sofronia.

— Scrisu-v-ați și voi?

— Scris.

— Ați luat pildă de la ghiavolul de Niculai?

— Ba! — a sărit Victoriță cu vorba. Noi nu vedem unde-i binele? Ce o să așteptăm să ne roadă sărăcia ca mițele pe șolcani?

— Taci femeie, auzi-tu-m-ai. Ce sai la sfadă?

— Iacă, nu tac. Tacă ea că e... dividuală.

Soru-mea, săraca, tăcuse toată vremea.

A trecut anul. Despre muncă, ce să zic? Avem tot pămîntul la un loc nu ca înainte, pe toate ripoacele cîte-un peticuț. Ne-o arat tractorul, om muncit cu plan...

— Ferenț Ion! 885 chile de cucuruz, a anunțat președintele cînd s-o-mpărțit bucatele. 966 chile cartofi.

Cîtă fasole, ovăz și furaje a spus el acolo n-am mai auzit. Așa eram de gînditor. Nici nu visasem vreodată că o să am atîtea bucate. Victoriță mă strîngea tare de mînă ca atunci cînd ne-am cununat la Ofițer.

— Auzi Ioane? — s-a ridicat ea în vîrful încălțărilor să-mi tăinească la ureche. — mîine s-o chemăm pe soru-ta Sofronia la noi, la desfăcut de cucuruz.

N. Creangă

A sosit FOAIA VOLANTĂ

La fiecare zece zile, foaia volantă străbate drumul din inima S.M.T.-ului la cea mai îndepărtată brigadă. Tractoriștii o răsfoiesc în grabă, stînd în picioare lîngă mașină sau pe tractor, scuturați de trepidația măruntă a motorului. Foaia volantă îi apropie pe cei din Hălchiu de cei din Cristian sau din Codlea.

Ultimul număr, cel aniversar, aduce printre altele vestea că membrii întovărășirii „6 Martie" din Stupini, văzînd rezultatele ce le-au avut cele două gospodării colective din comună, și urmînd sfatul tehnicienilor de la S.M.T. Hărman au hotărît în adunare generală să facă toate lucrările în comun Imediat după asta S.M.T. Hărman a trimis pe tarlaua întovărășirii cîteva tractoare UTOS. Într-o singură zi și o parte din noapte, tractoristul Petre Eugen a arat 12 hectare la 22 cm. adîncime.

Va să zică oamenii s-au hotărît să părăsească niște vechi deprinderi, hotărîrea a fost luată, desigur, după dezbateri, unii au spus chiar că S.M.T.-ul n-o să poată trimite atîtea mașini cîte le trebuie și lucrările or să întîrzie, dar S.M.T.-ul a fost gata cu sutele lui de cai putere și cu oameni ca Petre Eugen și cei mai greu de convins au privit toată întîmplarea cu mirare și admirație.

A sosit foaia volantă și o citește tăcutul Ion Răvar și citind își amintește că acum zece ani el avea 17 ani și plecase la școala de tractoriști pe furiș, fără învoirea lui taică-său. S-au oprit într-un scurt popas, la capul locului, spătosul Velican și Gladici cel care rîde din te miri ce cu atîta poftă, și în clipa aceasta se revăd proaspeți elevi ai școlii de tractoriști, unde i seră trimiși de colectiva din Hărman. Nu pot uita ziua cînd s-au întors cocoțați pe tractoare și au tras primele brazde pe pămîntul colectivei lor, cu mașina asta uriașă și complicată, ei care nu mînuiseră decît sapa De atunci Velican și Gladici n-au mai părăsit locul, fiind deopotrivă copiii colectivei și ai S.M.T.-ului. La vremea prînzului chiuie și din cealaltă tarla a colectivei se ivesc nevestele cu legăturile cu mîncare. Prînzesc împreună lîngă tractoare.

*

„Dacă n-ar fi S.M.T.-ul ne-ar trebui un an de zile numai pentru aratul întregii suprafețe a gospodăriei" — spune brigadierul Ion Tiz de la gospodăria colectivă din Hărman. Și apoi face socoteala că tractoarele S.M.T.-ului scutesc 200 de atelaje și consumul a 2.000 kg de nutreț pe zi

In afară de tractoarele S.M.T. care le lucrează ogoarele, colectiviștii de la Hărman au un tractor UTOS propriu cu care recoltează, pentru prima oară mecanizat, sfecla. Mai au două camioane, grajd de vite. Adusul furajelor, adăparea și mulsul vacilor, se fac mecanizat, la grădina de zarzavat au irigație mecanică, transportul bălegarului e și el în curs de mecanizare. 85 la sută din lucrările gospodăriei sînt mecanizate. Forța de muncă a oamenilor a putut fi folosită mai rațional. Valoarea zilei-muncă a crescut. Fondul de bază al gospodăriei trece în prezent de 2 milioane lei. Ceea ce dovedește că mecanizarea contribuie la îmbogățirea gospodăriei și a oamenilor. S.M.T. Hărman deservește 18 gospodării colective, două cooperative de producție și 62 de întovărășiri. Pămîntul acesta, atîta vreme sărac dar sgîrcit cu oamenii, lucrat azi cu mijloace mecanizate dă, în medie, pe raion, 2200 kg. de grîu la hectar, peste 3.000 kg. porumb, iar la cartofi și sfeclă zeci de vagoane.

E în primul rînd meritul mecanizării, merit recunoscut de întreaga suflare a satelor.

*

...„A sosit foaia volantă". Pe prima pagină e pomenit din nou numele lui Alfred Brendorfer. A fost și rîndul trecut, și mai înainte. La unii calitatea de fruntaș parcă ar face parte din ființa lor. Dac-ar pierde-o ar fi ca și cum și-ar pierde numele. La ei însă, așa ceva nu-i cu putință. De zece ani foile volante și panourile pomenesc numele lui Brendorfer. La sărbători îi strălucesc pe piept Ordinul Muncii și două medalii.

Și-a oprit tractorul la margine și sare sprinten, parc-ar descăleca. „Puneți grîu în semănători pînă citesc eu două rînduri". Poate să citească mai mult, fiindcă sînt trei semănători de alimentat. Zece tractoare lucrează în prezent cu cîte trei semănători. Aceasta se cheamă tehnic: „încărcarea întregii puteri de lucru a tractorului". Un astfel de agregat, semănînd într-o zi o suprafață de aproape 30 de hectare, înlocuiește munca a 26 de oameni cu 13 atelaje, fără să mai socotim uzura uneltelor și a animalelor și calitatea lucrării. Tractoristul s-a adîncit în lectură. Brigada lui, a 12-a, e în capul listei, cu 517 hantri executați din 1730. Și el, Brendorfer, e sufletul brigăzii. De aici, de sub talpa tractorului, pornesc și se întind pînă în zare ogoarele gospodăriei colective „Drum Nou" din Cristian. Într-o zi și o noapte brigada a 12-a a arat 52 de hectare. Brendorfer n-are nimic deosebit în înfățișare decît ochii de albastrul peruzelei și un zîmbet larg și curat cu care te întîmpină și te și părăsește atunci cînd saltă pe armăsarii lui putere.

E seară și carele trec spre sat aducînd colectivistele de la muncă. Cînd trec prin dreptul tractorului, flutură năframele și strigă tare: „Servus".

De jur împrejur nu se vede decît pămîntul negru și pomii răzleți. Tractoristul a rămas singura ființă pe tot cîmpul. Și în ceasul acesta, profilat pe zări, așa cum stă, dominînd cu toată ființa sa tractorul, pare un uriaș.

V. Toso

A 2-A CONFERINȚA MONDIALĂ A MUNCITORILOR AGRICOLI ȘI FORESTIERI

NIKOLAI RUDENKO

Erou al Muncii Socialiste, decorat cu Ordinul „Lenin", delegatul U.R.S.S.

UN-JUN SI

delegatul R. P. Chineze

Capitala țării noastre a găzduit timp de patru zile pe reprezentanții a aproape 40 de țări din lumea întreagă, care au luat parte la lucrările celei de-a II-a Conferințe mondiale a muncitorilor din agricultură și silvicultură, convocată din inițiativa U.I.S.M.A.F. (Uniunea Internațională a sindicatelor muncitorilor agricoli și forestieri — departament al F.S.M.).

La lucrările conferinței, a luat parte și tovarășul Louis Saillant, secretar general al Federației Sindicale Mondiale. Rapoartele prezentate au înfățișat activitatea U.I.S.M.A.F., în perioada ce s-a scurs din 1953, cînd a avut loc prima conferință mondială, pînă în prezent. Ele au indicat totodată sarcinile Uniunii Internaționale a sindicatelor muncitorilor agricoli și forestieri, în vederea unității și dezvoltării colaborării dintre oamenii muncii de pe ogoare și din industria forestieră, în lupta lor pentru îmbunătățirea salariilor și asigurărilor sociale, pentru drepturi sindicale și pentru îmbunătățirea condițiilor de viață la sate, pentru dezarmare și pace în lumea întreagă.

Discuțiile ce s-au purtat în cele patru zile ale conferinței au scos în evidență că pe de o parte, în țările socialiste, sindicatele agricole și forestiere acordă o deosebită atenție asigurării unor cît mai bune condiții de muncă și de trai oamenilor muncii, în vreme ce în țările capitaliste, coloniale și dependente, muncitorii și țăranii sînt siliți să ducă o viață grea, — în multe locuri chiar nedeosebindu-se de aceea a sclavilor.

Cu multă atenție au fost ascultate de către participanții la conferință expunerile făcute de Serghei Egurazdov, președintele C.C. al Sindicatului muncitorilor și funcționarilor din agricultura U.R.S.S., HO-Ying-tsai, președintele Comitetului național al sindicatului muncitorilor agricoli din R. P. Chineză, Voicu Vasile, conducătorul delegației romîne la conferință și alți delegați din țările socialiste, — care au arătat pe larg, bogata activitate a sindicatelor pe care le reprezintă și realizările obținute de acestea, în folosul celor ce muncesc.

Totodată, o adîncă impresie asupra participanților au lăsat relatările unor vorbitori ca, de pildă, Lindolfo Silva, prim secretar al Uniunii țăranilor și muncitorilor din Brazilia, Koessoewardi Dioiosoetrisno, președintele Uniunii Sindicatelor muncitorilor de pe plantațiile din Indonezia, Catarino Ibarra Gamboa, secretar general al Federației muncitorilor și țăranilor din Mexic, Bokanbu Julien, reprezentantul Confederației generale a muncii din Africa ecuatorială franceză și alții, — care au subliniat viața de mizerie pe care-o duc milioanele de muncitori agricoli și forestieri din țările capitaliste, coloniale și dependente.

În urma discuțiilor purtate, participanții la conferință au adoptat în unanimitate mai multe rezoluții. În rezoluția generală se subliniază în încheiere: **„Constatînd marele succes realizat de mișcarea noastră sindicală de la prima conferință pînă azi, fiind convinsă de voința de luptă și de emancipare a muncitorilor agricoli și forestieri, — Conferința le adresează un apel prin care le cere să-și întărească organizațiile sindicale, să-și dezvolte unitatea, să continue cu curaj și încredere marea luptă pentru punerea în aplicare a hotărîrilor celei de-a II-a Conferințe, să lupte pentru ridicarea nivelului de trai, pentru a pune capăt sistemului colonialist, pentru pace!**

Conferința a adresat, de asemenea, un apel către toți oamenii muncii și sindicatele din agricultură și silvicultură din lumea întreagă, pentru a se solidariza cu lupta dreaptă dusă de poporul chinez împotriva provocărilor militare ale S.U.A., în regiunea Taivanului.

În încheierea lucrărilor, conferința a ales în unanimitate noul organ de conducere al U.I.S.M.A.F. În comitetul administrativ al Uniunii, au fost aleși reprezentanții următoarelor țări: Brazilia, Ceylon, R.P. Chineză, Camerun, Costarica, R. Cehoslovacă, R. D. Germană, Franța, Olanda, India, Indonezia, Italia, Polonia, R. P. Romînă, U.R.S.S.

Președinte al U.I.S.M.A.F. a fost ales Tjugito (Indonezia), iar secretar general Ilio Bosi (Italia).

A. Raicu

NICOLAE POPESCU

membru al delegației R. P. Romîne

IVAN VASILE MITOV

Președintele C.C. al Sindicatului agricol și forestier, delegatul R. P. Bulgaria

LINDOLFO SILVA

Secretar al Uniunii muncitorilor agricoli și forestieri din Brazilia

BOKANBU JULIEN

Secretarul Sindicatului muncitorilor agricoli și forestieri din Africa ecuatorială franceză

KAREE CHRISOSTOMUS HOLLE

Președintele Sindicatului forestier din Indonezia

Dragoș Vicol

Cerbii lui Petrea Spînu

Am pornit înainte de revărsatul zorilor. Văzduhul era răcoros și mirosea a rășină și a brîndușă. Era spre un sfîrșit de septembrie, dar toamna încă nu se instăpînise pe acele meleaguri. Ierbile încă nu scăpătaseră în veșted, iar cetina veșnic verde era tot atît de proaspătă ca totdeauna.

Cînd s-au aprins zorii, a început murmurul vietăților. Au prins a bîzîi bondarii și a da semn ciocănitoarele. Veveriițe sprintene au început a-și legăna cozile, țîșnind de pe o creangă pe alta, iar în înălțimi săgetau uliii.

Am trecut peste culmi cu ochiuri de pădure de unde se vedeau frumusețile albe ce acopereau văi îndepărtate și, deasupra lor, codri albaștri ca niște corăbii ancorate într-un golf de zăpadă... Simțeam răcoarea ierburilor înrourate pătrunzîndu-mi prin pielea cizmelor și urcînd ca un fior prin tot trupul. Din loc în loc ne ieșea înainte cîte-un șipot de cleștar, cu glas molcom și ne aplecam asupra lui să ne potolim setea.

Pășeam mîndru, alături de Petrea Spînu, cu pușca ținută vînătorește și-mi bătea inima de nerăbdare s-ajung mai repede, cît mai repede la capătul drumului. Mă vedeam pîndind din codru și slobozind foc năpraznic asupra celui dintîi cerb ce-mi va ieși în cale. Mă vedeam apoi coborînd spre oraș, cu trofeul la subsuoară: o minunăție de coarne rămuroase purtînd încă pe ele sărutul de argint al soarelui din munți... Ce povești aveam să îndrug prietenilor despre vînătoarea aceea!...

În sfîrșit, ajunserăm la picioarele unei bîtci, în preajma unui vad de apă.

— Asta-i Bîtca Tătarului... — a mormăit Petrea. Poposim aici.

Ne-am pitit într-un lăstăriș, lîngă vad. Petrea Spînu își aprinse o țigară, trase cîteva fumuri barosane și începu apoi a mi cîntări pușca zicînd:

— Bună unealtă...

— Vînătorul fără pușcă e ca chiorul fără ochelari... am cugetat cu mîndrie.

Petrea Spînu a zîmbit a rîde. A mai tras cîteva fumuri din țigară și-a mormăit încruntîndu-se din nou.

— Pentru asemenea unelte am umblat eu prin judecăți... Dar asta-i altă brînză...

— Spune, bade Petrea, l-am îndemnat cuprins dintr-o dată de curiozitate. Începusem să văd în clipa aceea în tovarășul meu de drum un erou al munților, poate chiar un fost haiduc.

— Poveste veche — dădu din mînă pădurarul, — dar dacă socoți că-ți poate folosi, am să-ți istorisesc.

Strivi repede rămășița de țigară în iarbă, mă privi ciudat, cu coada ochiului, ceea ce mă făcu să cred că abia așteptase să-l rog să-mi povestească, și începu:

— S-ar cuveni să știi, mai întîi de toate că firea pădurarilor are un feleșag al ei... Dacă trăiești în pădure, apoi asta-i lumea ta. Ți-s prieteni și ți-s dragi păstrăvii din păraie, veveriițele din crengi și puii de vulpe din scorburi. Ți-s dragi vînturile, și ploile, și ometele. Că vezi dumneata, în pustietate cu ele te iei, să-ți treacă vremea. Grăiești cu ele, le chemi ori dorești să le alungi... Vîntului îi asculți șuierul în streașină și te gîndești atunci cît de lungi îs drumurile pe care le străbate... Ți-e dor de ploile de primăvară să zămislească brîndușele și clopoțeii. Ometele mari îs bune că pun stavilă lupilor...

Eu, de pildă, am un fel de slăbiciune a mea. De douăzeci și patru de ani îngrijesc cerbii... Pentru că am avut și am o ambiție: să fac din ei o podoabă a munților ăstora. Că trebuie să știi un lucru: cerbii noștri au uimit lumea, o dată, de demult... Au călătorit ca domnii, pînă-n țara Belgiei, și-n Englitera și s-au minunat străinii văzîndu-i la expoziții!.. Eu lucrul ăista îl știu de la bătrîni...

Apoi dacă ți-am spus cîte ți-am spus p
socot că-i înțelege pe dreptate că dac
blat prin judecăți, nu din pricină că am
am umblat... Ci iată de ce. Acu, vreo d
ani tot pădurar mă aflam în aceste lo
tînăr, flăcăuaș, în putere. Acolo unde
dumneata as'noapte, era un bordei ca
în el îmi duceam eu veacul... Se cuvine
că pe vremea aceea erau cam puțini cer
rile acestea... Ii potopiseră vînătorile re
puțini tare, și îi îngrijeam ca ochii dir
mai eu știu cîte nopți n-am stătut în pre
Unde mai pui că pe unul — eu îl cre
mic... Se făcuse o mîndrețe de cerb. Ver
chemam din corn, din cele mai adînci
Venea, se uita la mine de parcă mi-a
joacă:

— Ajunge-mă!

Și-o lua la goană ca o nălucă... Il
Codruț... Și mi-era cum nu se poate ma

Dar iată că într-o zi s-au arătat
casei pădurii niște străini. Vreo șase
cați cu niște nădrăgei pînă deasupra g

EN și întîmplări

ru, Valea Alunului, din comuna Severinești, numără cu 6 familii, mai toți foști clăcași pe moșia boierului Iancu ıu. Săptămînă de săptămînă, boierul cerea oamenilor zi de clacă. Era vai și amar de cei pe care nevoia îi du- ia boier pămînt în dijmă. Tot rodul muncii lor de un an ambarele conacului.

și noi că trăim Numai în anul nostru, unul din inde comuna Se- at încă 20 de străjuiește ante- tii clăcași, trăim deie, avem apa- cum pe vremuri c, la primar și ıoștri din comu- ıti. Ei lucrează ıtată. Anul ce de oameni au , la cursul agro- tre nu mai nasc ecut, ci la casa bucură de în- ctorului, a moa- otire. Mortalita- a redus mult. In ıstorilor lacomi două magazine consum, deci ale zile a început comune. Ne- imas doar în a- La cele două are și ciclul II, copii. Ne min- de cămin cultu- ribuție voluntă- au un grad de ste 30 de flăcăi ofițeri, ingineri, ıi de instituții. Cîrneci. Cînd ta- lui robea pe zeanu din pri- măvară pînă în primăvară, după care o lua de la capăt. Pe cînd azi, Constantin, feciorul clăcașului de ieri, este ofițer, căpitan într-un regiment de infanterie al Armatei noastre Populare.

★

In răstimpul de care-i vorba s-au schimbat și oamenii și obiceiurile lor. Il am în față pe Barbu Mihalcea. Toamna trecută, la înființarea cooperativei agricole de producție cu rentă s-a înscris cu toate cele 4 hectare pe care le avea. S-au găsit guri care să-l căinească pentru „nesăbuință". — „Auzi, el, om cu fete de măritat bagă tot pămîntul în cooperativă, lăsîndu-și copilele fără zestre! Cin' le-o lua fără o palmă de loc? Nimeni. I-or îmbătrîni copilele în pragul casei".

...Ai lui Mihalcea au rămas însă surzi la toate aceste vorbe de care nu erau străini Iancu Roșoga și alți chiaburi din comună. Ei au venit la muncă zi de zi. Despre hărnicia Mărioarei, una din fetele sale, s-a dus vestea în toate satele. Și iacă, așa, într-una din zile, Ion al lui Safta, fecior de întovărășit, îi ațînu calea Mărioarei, spunîndu-i cît îi e de dragă și ce gînduri are cu ea. Fata, căreia îi era și ei drag feciorul, îl îndrumă spre taică-su.

— Ionică tată, pe Mărioara ți-o dau de nevastă. Pămînt însă să nu-mi ceri, că-i trecut tot la cooperativă, iar eu nici nu mă gîndesc să rup din perimetru! — i-a zis Mihalcea feciorului

— Nu-mi trebuie pămînt, taică — îi răspunse bucuros Ion. — Vrednici să fim, că pămînt avem nu un hectar, ci zeci și zeci.

Și nunta se făcu. Acu' Ion a lui Safta s-a trecut și el în cooperativă, alături de socru-su. Iacă, Mărioara cea „fără zestre", n-a rămas fată bătrînă... așa cum încercau să-i sperie pe ai lui Mihalcea, chiaburii din sat.

★

Nu trebuie să credeți cumva că la noi în Valea Alunului și-n celelalte sate ale comunei Severinești, n-am mai avea încă de luptat cu unele greutăți, cu unele rămășițe ale trecutului. Se știe doar că omul nu se schimbă chiar peste noapte. Și la noi mai sînt oameni cu vederi rătăcite.

Sînt mai bine de două săptămîni de cînd la noi s-a făcut moarte de om. Și pentru ce? Pentru două brazde de pămînt. Vai de prostia omenească, că mare necaz poate pricinui ea!

Ion Goșa și cu Niculae Luca erau vecini de loc. De-acum intrase în obicei ca toamna să se iște ceartă între Ion și Neculai. Toamna trecută, lui Neculai Luca îi dădu în gînd să bată pe hat țărușe de hotar. Zis și făcut. Cînd Ion Goșa văzu isprava, se mînie cumplit. I se păru lui că Neculai bătuse țărușele cu două brazde de pămînt peste hat. Pîndi cînd Neculai era în sat și scoase țărușele mutîndu-le unde credea el că-i de drept. Mamă, ce tunete au căzut pe capul lui Ion cînd Neculai descoperi fapta vecinului său. Vreme de un an țărușii au fost mutați cînd ici, cînd colo. Cei doi ajunseseră la dușmănie. Și așa, în ziua de 9 octombrie a.c. s-au întîlnit amîndoi la arat. Cearta se porni ca o vîlvătaie: fiecare socotea că fusese păgubit peste noapte. In ajutorul lui Neculai Luca sărire feciorul său Dumitru și gineri-su Gheorghe al lui Lupu. Incepură să dea cu ce găseau, se loveau cu ură crîncenă. Il bătură pe Ion Goșa pînă cînd omul căzu lat. Pînă seara își dădu sufletul. In zilele ce urmară, în vreme ce Ion era dus la cimitir, ai lui Luca luau drumul judecății.

Intîmplarea asta a zguduit toată suflarea satului. In multe familii, se întări și mai mult convingerea că, prin intrarea lor în întovărășire sau cooperativă, asemenea izvoare de năpastă și nenorocire au fost secate o dată pentru totodeauna.

Gheorghe Borontea
țăran întovărășit, comuna Severinești
raionul Turnu Severin

VOI, OAMENI, M-AUZIȚI?

Eu nu știu ce-i războiul, ce e moartea,
Nu știu cum mor soldații în tranșei
Eu știu numai cum se învață cartea
Și cum se ține-n mînă un condei.
Imi place să alerg printre castani,
Să construiesc căsuțe din surcele;
Imi place să visez că peste ani,
Voi construi cu-adevărat castele.
Iubesc lumina zilei blîndă, caldă;
Imbrățișarea vîntului hoinar
Și grînele ce cîmpu-n aur scaldă
Și roșul dimineții ca de jar.
Imi place chipul mamei blînd, blajin
Și s-o privesc adînd în ochi îmi place.
Iubesc albastrul cerului senin
Dar mai ales, iubesc cuvîntul PACE.
Eu nu știu ce i războiul, ce e moartea,
Nu știu cum mor soldații în tranșei
Eu știu numai cum se învață cartea
Și cum se ține-n mînă un condei.
Nu vreau să pierd acest condei, nici cartea!
O, cît de dulce-i pacea, oameni, știți?
Vreau soarele să-mi rîdă-n ochi, nu moartea!
— Lumină vreau! — Voi, oameni, m-auziți!?

Vasile Oprea
tehnician la G.A.S.-Stîlpu
raionul Buzău

Poșta REDACȚIEI

Valer P. Olea — învățător, satul Cîb-Chei, comuna Almașul Mare, regiunea Hunedoara: Așa cum prevede regulamentul, concursul „Satul nostru azi" a fost organizat pentru cele mai bune reportaje, schițe, povestiri, poezii și culegeri de folclor. Deci, dacă vreți să fiți unul dintre concurenți, trimiteți-ne asemenea materiale.

Ștefan Constantin — funcționar, comuna Babadag, regiunea Constanța: Schița „Utemiștii" și reportajul „Ieri săraci, azi milionari" nu pot intra în concurs deoarece au fost trimise redacției înainte de începerea concursului. Vă mai amintim că orice material trimis în cadrul concursului trebuie să poarte mențiunea: „Pentru concurs".

Constantin Feraru — elev, comuna Trușești, regiunea Suceava: Fiecare participant poate trimite un număr nelimitat de materiale.

Teodor Toma, țăran muncitor, satul Pinticu, comuna Teaca, regiunea Cluj: Firește că puteți participa și dumneavoastră la concurs cu lucrările respective.

Adrian Chirilă — învățător, comuna Herăstrău, regiunea Galați: Am primit poezia: „Țăran vrîncean". Așteptăm și altele de la dumneavoastră.

Iulian Ionaș — învățător, comuna Sebeș, regiunea Hunedoara: Reportajul „Pe valea Secașului" este interesant și promițător. Este însă cam sărac în fapte și, din această cauză, neconvingător. Ar fi bine să-l revedeți și să ne trimiteți o nouă variantă.

ind în cap niște pălăriuțe verzi cu cîte-un oc de păr de porc sălbatec, încărcați cu o- ane și puști și fel de fel de sarsamuri vînă- ești... Venise cu ei și șeful de jandari, mărunțel otund ca o bute.

– Pună ziua! — zice unul ducîndu-și un deget pălărie.

– Bună să vă fie inima — i-am răspuns eu.

– Zi „Să trăiți!", nărodule! — grohăi șeful de dari amenințîndu-mă cu pumnul — zi „să ți", că dumnealor is **nobeli, baroni și sconți** Austria!...

– Să trăiască, — am mormăit eu cu jumătate gură.

– Așa, nărodule! — s-a bucurat șeful și-a ur- t: Dumnealor au venit aici să puște cerbi... Tu poruncă de sus să-i călăuzești, priceput-ai?! fie mi-a trecut un cuțit prin inimă. Am vrut zic ceva, să mă împotrivesc, dar șeful nu mi-a răgaz.

– Vorba! Mînă măgarul și taci!...

m prins a mina măgarul, adică am luat-o din , cu nobilii după mine... Și i-am purtat pe lauri și i-am tot purtat de le-am frînt oasele. anume am căutat drumuri ferite și obositoare nu-i întîlnesc cu cerbii mei... Și-a trecut o ıpte și-am dormit sub cetina pădurii... In zori, ıl m-a chemat de-o parte și mi-a spus:

– Mă, bagă de seamă ce faci!... Atîta-ți spun ate cornul! — mi-a mai poruncit și s-a dus la ıili și le-a spus printre plecăciuni:

– Aranjirt, maine heren, aranjirt!...

m sunat din corn toată dimineața cu inima un purice: să nu mă audă Codruț, să nu mă lă Codruț... Dacă vedeam că adîncurile nu-mi leau răspuns, mă bucuram ca un copil.

– Nu-s cerbi pe-aici, dom' șef, — ziceam.

– Sună din corn, tîlharule, că te îngrop aici!... Către seară, Codruț m-a auzit... De ce tocmai De ce nu mi-a răspuns altul că poate nu mi r fi despicat inima atît de dureros... Codruț a răspuns și s-a pornit ca o nălucă spre noi... scăpat cornul din mînă și-am împietrit...

Cerbul venea boncăluind și-l auzeam tot mai aproape, tot mai aproape. ...Aș fi vrut să mă reped înaintea lui, să urlu: „Fugi, prostule, fugi!... Nu te a propia!" — dar șeful de jandari era lîngă mine și-și ținea pușca pe genunchi. Codruț s-a ivit în luminiș. Intr-o clipă au troznit șase împușcături. Codruț a sărit odată în sus, a gemut amarnic și s-a prăbușit...

Eu am simțit cum mi se scurge tot sîngele din inimă, de parcă pe mine m-ar fi străbătut cele șase gloanțe...

In cîteva clipe, în luminiș s-a aprins un foc, și mărunțaiele lui Codruț se pîrjoleau în flăcări după datina vînătorească... Nobilii scoseseră niște clondire din rucksakuri și începură a se cinsti cu șeful de jandari... Eu stam pe-o cioată și mă uitam la capul lui Codruț, despărțit de trup și pus așa fel încît flăcările focului se oglindeau pe coarne și în ochii pe jumătate închiși... Și mi se părea că ochii aceia mă mustrau... și mi se părea că mă blestemă.

— Pădurare, bea și tu un coniac, și pregătește-te... Peste un ceas pornim mai departe!... îmi strigă șeful de jandari...

Nu știu cum mi-au alunecat atunci privirile peste puștile făcute piramidă, lîngă trunchiul unui molid... Fără să-mi dau seama ce fac, m-am ridicat și m-am îndreptat spre ele. Știu atîta că prin creier îmi umbla un gînd, ca o suveică: să

le fur și să fug cu ele!... De ce?... Codruț murise, dar dragostea mea pentru el, nu!...

O simțeam revărsîndu-se ca un puhoi de lacrimi căutîndu-i pe ceilalți cerbi, pe cei ce-mi rămăseseră ascunși cine știe unde. O teamă cumplită mă năpădi: șeful mă va pune să sun iară din corn...

Am înșfăcat puștile și m-am înfundat în pădure într-o fugă nebună!... M-am năpustit prin lăstărișuri și brădet tînăr, m-am lăsat în rîpi și, cu sufletul la gură, am început a urca Bîtca Tătarului... Auzem în urma mea strigătele nobililor și ale șefului, dar nu-mi păsa... Urcam mereu. De partea cealaltă a bîtcii este o prăpastie adîncă... Acolo năzuiam s-ajung... Cînd am ajuns am dat drumul celor șase puști în adîncul ei... Și-atunci parcă mi-am simțit inima ușoară ca un fulg. Am prins a coborî fluierînd, în calea celor ce mă urmăreau. Cînd am dat ochii cu ei am zis:

— Leagă-mă, dom șef... De-acu, fie ce-o fi...

— Și ce-a fost?... am îngăimat eu într-un tîrziu, copleșit de povestea pădurarului.

— M-au legat și m-au purtat în judecăți... Dar m-am luat cu povestea și am uitat amîndoi rostul cu care am venit aici. Ia să sun din corn!... — a dat răspuns Petrea Spînu.

— O clipă, pădurare. Îngăduie o clipă să-mi descarc pușca... l-am rugat eu. Nu-mi mai face trebuință...

Petrea Spînu s-a însenînat la chip ca o dimineață de primăvară.

— Mulțumesc, prietene, și să trăiești!... Și acuma fii cu băgare de seamă... Chem cerbii, să-i vezi și să te minunezi! Și să-mi spui cinstit dacă-ți pare rău sau nu că n-ai tras în ei!...

Și-a ridicat cornul spre cerul albastru și îndată țîșniră din el niște sunete înalte și limpezi ca un strigăt de bucurie... Iar eu simțeam în mine ceva ciudat: nici nu-i văzusem încă și-mi deveniseră neasemuit de dragi cerbii lui Petrea Spînu.

(Desene de D. IONESCU)

Prietenia şi colaborarea frăţească ROMÎNO-CEHOSLOVACĂ

Zilele acestea, o delegaţie de partid şi guvernamentală a R.P.R., condusă de tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej, face o vizită de prietenie în Republica Cehoslovacă, vizită menită să ducă la strîngerea legăturilor frăţeşti dintre cele două ţări. Între popoarele romîn şi cehoslovac există vechi şi tradiţionale legături de prietenie, care s-au cimentat în cursul luptelor comune duse de ostaşii romîni şi cehoslovaci alături de glorioasa armată sovietică, pentru zdrobirea fascismului. După război, prietenia dintre cele două popoare s-a întărit şi mai mult, căpătînd forme noi de într-ajutorare pe toate tărîmurile în vederea îndeplinirii ţelului comun: construirea socialismul.

Oamenii muncii din R. Cehoslovacă, conduşi de partidul comunist, au dobîndit mari succese în lupta pentru făurirea socialismului. R. Cehoslovacă este una din cele mai industriale ţări ale lumii. Faţă de perioada dinainte de război producţia industrială a ţării prietene a crescut de 3,5 ori. În ceea ce priveşte ritmul de creştere a producţiei industriale, R. Cehoslovacă ocupă, după U.R.S.S., al doilea loc în lume. Vertiginos s-a dezvoltat în anii de după eliberare producţia de maşini unelte, care a crescut de 5,5 ori faţă de 1937 Raportată pe cap de locuitor, producţia de maşini unelte a R. Cehoslovace se situează pe locul al doilea în lume.

O mare înflorire cunoaşte şi agricultura. Peste 72 la sută din suprafaţa agricolă a ţării este cuprinsă în sectorul socialist. În Slovacia, numai de la începutul acestui an şi pînă acum, s-au înfiinţat 266 noi cooperative agricole unice, sectorul socialist cuprinzînd în această parte a ţării peste 1.750.000 ha. În ţara prietenă agricultura cunoaşte un înalt grad de mecanizare. În acest an 98 la sută din întregul volum de arături a fost executat cu mijloace mecanice; faţă de 1950 recoltarea cerealelor cu ajutorul maşinilor a crescut cu 240 la sută.

Un mare avînt au luat în anii aceştia cultura şi învăţămîntul din ţara prietenă.

Între ţara noastră şi R. Cehoslovacă există relaţii de strînsă şi rodnică colaborare, relaţii de tip nou, socialist, de într-ajutorare şi sprijin reciproc. Este cunoscută contribuţia importantă adusă de prietenii noştri cehoslovaci la construirea termocentralei de la Doiceşti, a combinatului de celuloză care se înalţă la Brăila, a hidrocentralei de la Bicaz şi a altor construcţii ale socialismului din ţara noastră. De asemenea, oamenii muncii din R. Cehoslovacă aduc o înaltă preţuire utilajului petrolifer şi altor produse romîneşti, care ajută la construirea socialismului în ţara prietenă. De un nepreţuit ajutor pentru ambele ţări sînt schimburile culturale şi ştiinţifice care se dezvoltă an de an.

Vizita delegaţiei de partid şi guvernamentale a R.P.R. în R. Cehoslovacă va întări şi mai mult prietenia dintre popoarele romîn şi cehoslovac, va contribui la lărgirea şi dezvoltarea relaţiilor de colaborare şi ajutor reciproc dintre cele două ţări surori, la continua întărire a forţelor socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Aspect de la convorbirile de la Praga dintre cele două delegaţii de partid şi guvernamentale.

Vizita delegaţiei de partid şi guvernamentale a R. P. Romîne în R. Cehoslovacă

Luni dimineaţa, delegaţia de partid şi guvernamentală a R.P.R., condusă de tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej, prim secretar al C.C. al P.M.R., membru în Prezidiul Marii Adunări Naţionale, care face o vizită de prietenie în R. Cehoslovacă, a sosit la Praga. Mii şi mii de cetăţeni ai oraşului au întîmpinat cu multă bucurie pe înalţii oaspeţi romîni, ovaţionîndu-i îndelung. Primirea delegaţiei de partid şi guvernamentale a R.P.R. s-a transformat într-o puternică manifestare a trainicei prietenii ce uneşte popoarele romîn şi cehoslovac în marea familie a ţărilor socialiste. În întîmpinarea delegaţiei romîne, pe peronul gării, se aflau conducători de partid şi de stat cehoslovaci, în frunte cu tovarăşul Antonin Novotny, prim secretar al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia.

La ora 10, trenul special soseşte în gara principală din Praga. Din tren coboară membrii delegaţiei romîne. Tovarăşii Gh. Gheorghiu-Dej şi Chivu Stoica, Antonin Novotny şi Viliam Siroki, cît şi ceilalţi conducători de partid şi de stat romîni şi cehoslovaci se îmbrăţişează cu căldură.

Compania de onoare a trupelor garnizoanei Praga aliniată în faţa gării prezintă onorul. Sînt intonate imnurile de stat ale R.P.R. şi R. Cehoslovace. Cei prezenţi primesc apoi defilarea companiei de onoare.

Tovarăşul Antonin Novotny, prim secretar al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, preşedintele R. Cehoslovace şi tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej, prim secretar al C.C. al P.M.R., membru în Prezidiul Marii Adunări Naţionale, conducătorul delegaţiei romîne, au rostit cuvîntări.

Luni la amiază membrii delegaţiei de partid şi guvernamentale a R.P.R., în frunte cu tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej, prim secretar al C.C. al P.M.R., membru în Prezidiul Marii Adunări Naţionale a R.P.R., au făcut o vizită la Palatul prezidenţial Hrad din Praga tovarăşilor Antonin Novotny, prim secretar al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, preşedintele R. Cehoslovace şi Viliam Siroky, membru în Biroul Politic al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, preşedintele guvernului cehoslovac.

Luni după amiază la Palatul Hrad din Praga au început convorbirile oficiale dintre delegaţiile de partid şi guvernamentale ale Republicii Populare Romîne şi Republicii Cehoslovace. Convorbirile au ca scop dezvoltarea multilaterală a colaborării romîno-cehoslovace.

Marţi dimineaţa, la Palatul Hrad din Praga au continuat convorbirile oficiale dintre delegaţiile de partid şi guvernamentale ale Republicii Populare Romîne şi Republicii Cehoslovace.

În seara zilei de 21 octombrie, Antonin Novotny, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, preşedintele Republicii Cehoslovace, a oferit o recepţie în saloanele Palatului Hrad în cinstea delegaţiei de partid şi guvernamentale a R.P.R.

În timpul recepţiei tovarăşii Antonin Novotny şi Gh. Gheorghiu-Dej au rostit toasturi. Recepţia s-a desfăşurat într-o atmosferă de caldă prietenie.

Peste 2.000 de artişti amatori au participat la cel de al IV-lea Festival anual al populaţiei ucrainene din estul Slovaciei.
ÎN FOTOGRAFIE: dansuri ucrainene executate de o echipă de tineri ţărani muncitori.

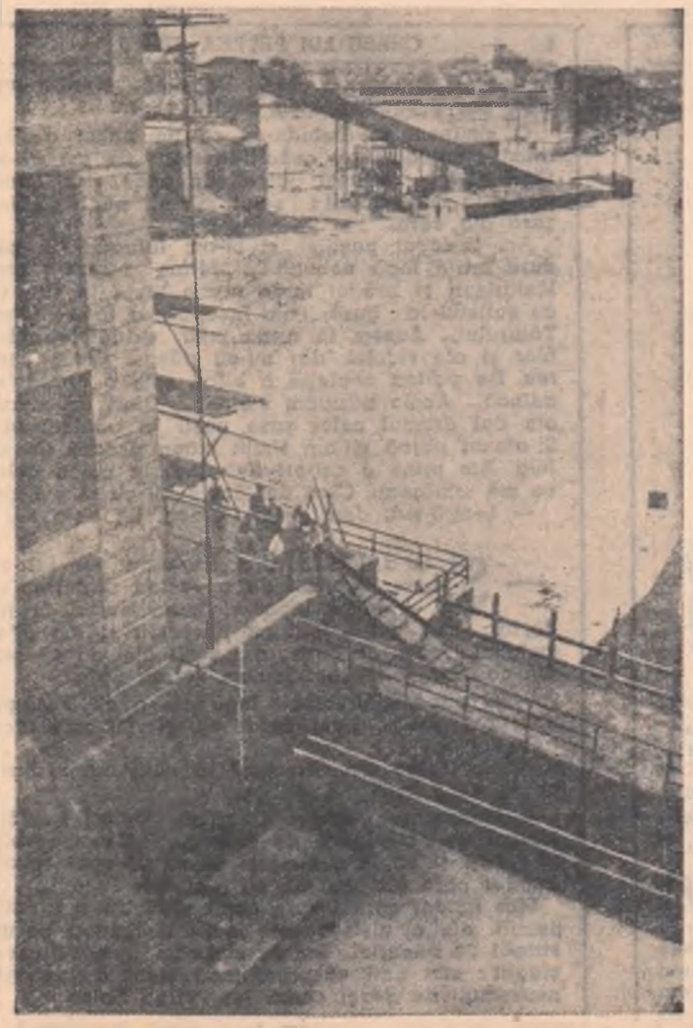

O nouă hidrocentrală a fost dată în folosinţă anul acesta.
În fotografie: un aspect de la noua hidrocentrală de la Sucany.

ORAVA

În regiunea Orava, împrejmuită de înalte masive muntoase, se poate pătrunde în apropierea comunei Kralovany, micuţă staţiune de cale ferată pe traseul Praga-Koşice, la confluenţa rîurilor Orava şi Vah. După ce părăseşte un tunel, linia ferată pătrunde în valea rîului Orava şi serpuieşte paralel cu şoseaua ce duce către Polonia.

Orava este un ţinut bogat în păduri, şi turme de vite şi oi, împînzite peste semeţele masive muntoase, Pilko, Babia Hora, Rohaci, Choc şi Rozsutec. Dar poezia munţilor şi apelor ei a fost întunecată vreme de veacuri de realitatea tristă şi apăsătoare a vieţii mizere pe care o duceau oravanii.

După eliberare, şi mai cu seamă după victoria poporului cehoslovac din februarie 1948, situaţia s-a schimbat mult şi în această regiune. Plutaşii de altădată, care transportau lemnul negustorilor ghiftuiţi, pe cursul sălbatic al Oravei, pînă la Komarno, au dispărut; au dispărut de pe aceste meleaguri şi pînzarii sau vînzătorii ambulanţi de ulei; au dispărut ca profesie, pentru că altminteri pot fi găsiţi şi acum ca betonişti sau tîmplari, constructori de uzine şi baraje, forjori sau oţelari, în uzinele siderurgice din Isteben sau Mokrado, în marile uzine Electro-Praga, producătoare de instalaţii electrice, la Nizna, în fabrica de aparate de radio şi în ultima vreme de televizoare etc. Tot rod al muncii lor este şi marele baraj botezat de oamenii de prin partea iocului Marea Slovaciei, una din cele mai mari construcţii socialiste ale Cehoslovaciei, al cărei lac de acumulare zăgăzuieşte 350 milioane de metri cubi de apă. Pe malurile lui au fost construite în ultimii ani numeroase cabane şi hoteluri pentru turişti. Nici pămîntul sărac al regiunii nu mai e atît de sărac. Prin înaintate metode agrotehnice, cooperativele agricole unice îl fac să devină, an de an, tot mai roditor. Creşterea oilor şi producţia unor variate specialităţi de brînză, cunosc, de asemenea, în momentul de faţă o dezvoltare deosebită.

...S-au schimbat multe, în Orava, în ultimii 10 ani. Au răsărit ca din pămînt fabrici şi noi aşezări omeneşti; oraşele şi satele au prins altă faţă; întreaga regiune s-a trezit la o viaţă nouă, în care somajul şi emigraţia — bine cunoscute cu ani în urmă — au devenit noţiuni anacronice.

Karol Postuch

De pe tot GLOBUL — De pe tot GLOBUL

Luna acțiunilor comune împotriva armei atomice

Lupta pentru interzicerea bombelor atomice și cu hidrogen devine tot mai aprinsă, mai înverșunată. De la Soare Răsare — din îndepărtata Japonie, asupra căreia, în vara lui 1945, americanii au adus prăpădul atomic — a venit nu de mult chemarea ca toate popoarele lumii să-și strîngă laolaltă puterile și să organizeze, între 15 octombrie și 15 noiembrie, o „lună de acțiuni comune pentru interzicerea armei nucleare și încetarea experimentării ei". Și popoarele au răspuns chemării, pentru că știu ce primejdie îngrozitoare reprezintă arma asta blestemată atît pentru ziua de azi, cît și pentru ziua de mîine. Pretutindeni se ridică glasul hotărît al oamenilor cinstiți și iubitori de pace, care cer imperialiștilor americani și englezi să primească propunerea Uniunii Sovietice privind curmarea de îndată și pentru totdeauna a experiențelor cu arma nucleară.

Am arătat cititorilor, cu alt prilej, că, prin încetarea experiențelor s-ar face, în sfîrșit, cel dintîi pas pe calea dezarmării atomice și a dezarmării îndeobște (căci se ridică nu numai problema interzicerii armei nucleare, ci și a reducerii armamentului de toate soiurile, a bugetelor militare și a efectivelor de soldați). S-ar risipi, astfel, norii întunecați, prevestitori ai unui război nimicitor, care atîrnă deasupra orașelor și satelor, deasupra bunurilor făurite de popoare cu îndelungată cazna. Ar dispare odată pentru totdeauna cumplita amenințare care în urma experiențelor atomice pune de pe acum în primejdie sănătatea omenirii.

Experiențele acestea încarcă aerul cu substanțe otrăvitoare — izotopi radioactivi, cum le spun oamenii de știință — care, prin mijlocirea plantelor și a altor alimente, pot ajunge în corpul omului, unde rămîn vreme îndelungată, pricinuind boli grele.

Dar ce se întîmplă în aceste zile la Organizația Națiunilor Unite? Ce răsunet își găsește acolo dorința fierbinte a omenirii de a se pune capăt înarmării atomice? Reprezentanții sovietici — sprijiniți de reprezentanții multor state iubitoare de pace, — au de dat o grea bătălie în apărarea păcii. Uniunea Sovietică propune, așa cum a propus de nenumărate ori pînă acum să se înceapă, în sfîrșit, dezarmarea, prin încetarea de îndată, pretutindeni și pentru totdeauna a experiențelor cu bombele nucleare. Imperialiștii americani și englezi, apărători fideli ai politicii de înrobire și război, umblă însă cu fel de fel de tertipuri. Cică numai să se *suspende* experiențele, adică să fie oprite provizoriu; deocamdată pe un an. Pe șleau vorbind, dumnealor ar vroi să le oprească acum, și, la toamna viitoare, cînd vor avea gata alte bombe, să pornească iarăși exploziile de experimentare. De aceea, li s-a răspuns răspicat: nu *suspendarea* experiențelor nucleare este cerută de popoare, ci *încetarea* lor. Așa s-a rostit și delegația țării noastre. Lumea a aflat astfel din nou că poporul romîn, popor pașnic și muncitor, dorește ca Organizația Națiunilor Unite să se pronunțe fără ocolișuri pentru încetarea imediată și fără condiții a experiențelor nucleare.

În „Luna acțiunilor comune", poporul nostru este prezent. Ceea ce a spus reprezentantul nostru la O.N.U., spune aici, în țară, fiecare om al muncii: să fie înlăturat pericolul războiului atomic! Să se înfăptuiască dezarmarea!

Anton Celaru

PE SCURT

Tratativele duse în cadrul N.A.T.O. în problema Ciprului, au intrat în impas. Reprezentantul Greciei la sesiunea Adunării consultative a Uniunii europene a declarat că atîta vreme cît Anglia nu va renunța la planul său în legătură cu Ciprul, tulburările din această insulă vor continua.

Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a dat publicității un memorandum al guvernului sovietic adresat guvernului R. F. Germane. În memorandum se arată că în politica guvernului federal se manifestă tendințe care frînează dezvoltarea relațiilor dintre cele două țări, și amenință să readucă aceste relații în stadiul în care s-au aflat acum cîțiva ani. Guvernul sovietic își exprimă în memorandum speranța că guvernul federal va lua măsuri pentru îmbunătățirea relațiilor dintre cele două țări.

Biroul Consiliului Mondial al Păcii a dat publicității o serie de documente. Într-unul din aceste documente se cere lichidarea pericolului de război din Extremul Orient, guvernul S.U.A. trebuind să înceteze amestecul în treburile interne ale Chinei și să-și retragă forțele armate din regiunea Taivanului. Într-un alt document se cere reluarea tratativelor cu privire la încetarea experiențelor cu arma nucleară.

La 16 octombrie, Rașid Karami, primul ministru al Libanului, l-a invitat pe ambasadorul S.U.A. Mc Clintock și l-a amintit despre promisiunea guvernului american de a-și retrage trupele din Liban în cursul lunii octombrie. Rașid Karami a atras atenția ambasadorului american asupra necesității îndeplinirii acestei promisiuni.

Răspunzînd unei întrebări cu privire la Taivan puse de posturile de televiziune din New York, primul ministru al Indiei, Nehru a declarat: „Recunoaștem numai un singur guvern al Chinei, și anume guvernul popular al Republicii Populare Chineze. Noi nu recunoaștem alt guvern".

FOLOSIREA ENERGIEI ATOMICE ÎN SCOPURI PAȘNICE ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

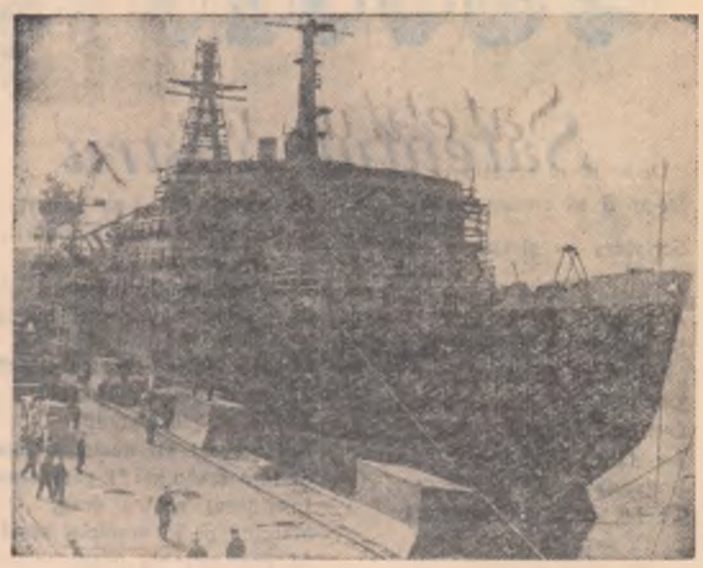

La dana șantierului naval din Leningrad se fac ultimele lucrări pentru terminarea spărgătorului de gheață atomic „Lenin".

O nouă centrală atomo-electrică

De curînd, în Uniunea Sovietică a intrat în funcțiune primul grup electrogen de 100.000 kW. al celei de a doua centrale atomoelectrice care va avea o putere totală de 600.000 kW.

Partea principală a centralei este reactorul. Aici se găsesc zeci de tuburi cu uraniu natural, care au o lungime de cîțiva metri. Una din cele mai complicate probleme ale folosirii energiei atomice este captarea căldurii din reactor. La noua centrală rolul de agent termic îl îndeplinește apa obișnuită, ce preia căldura de la barele de uraniu care fisionează. Energia produsă de un singur reactor acționează trei turbine puternice. Noua centrală are un mare număr de aparate, de mecanisme complicate care conduc automat funcționarea acestei minunate instalații.

O grijă deosebită a fost acordată apărării personalului care deservește instalațiile, de pericolul radiațiilor. De la o instalație specială se urmărește în permanență starea tuturor încăperilor centralei. Un sistem de ventilație foarte puternic purifică aerul.

În împrejurimile noii centrale atomice s-a dezvoltat un adevărat oraș.

Instalație atomică pentru distrugerea dăunătorilor cerealelor

Institutul de biofizică al Academiei de Științe a U.R.S.S. și Institutul cerealier din U.R.S.S. au creat un nou sistem de combatere a dăunătorilor cerealelor din hambare cu ajutorul radiațiilor ionizate. În scopul folosirii acestui nou sistem, la Institutul de cercetări pentru cereale din Moscova s-a pornit la construirea unei instalații semi-industriale pentru combaterea dăunătorilor, instalație care funcționează pe bază de energie atomică. Experiențele au dovedit că metodele cele mai economice și mai accesibile din punct de vedere tehnic constau în sterilizarea totală a dăunătorilor. Cerealele nu-și schimbă proprietățile alimentare și nici nu conțin substanțe radioactive care să primejduiască sănătatea sau viața consumatorilor.

DULLES: — Aș semna cu dragă inimă pentru dezarmare, dar îmi sînt mîinile ocupate..

(Desen de I. DORU)

Poporul chinez este hotărît să nu permită amestecul american în treburile sale interne

Lumea întreagă a primit cu bucurie, în urmă cu puțin timp, hotărîrea guvernului R. P. Chineze de suspendare a bombardării insulei Tzînmîndao, precum și apelul la tratative pașnice. Suspendarea bombardamentului, mai întîi pe șapte zile și apoi prelungirea termenului cu încă două săptămîni, erau legate după cum se știe de condiția ca în acest timp vasele ciankaișiste care navighează în direcția insulelor de coastă să nu mai fie escortate de vase militare americane.

Cînd se spera că datorită bunăvoinței arătată de guvernul popular al Chinei încordarea din Extremul Orient va slăbi, ivindu-se condițiile întăririi păcii, în noaptea de 19 spre 20 octombrie autoritățile din Taivan au introdus o escortă militară americană în apele insulei Tzînmîndao.

Aceasta reprezintă o încălcare fățișă a condițiilor suspendării de către trupele Armatei Populare de Eliberare chineze a bombardării insulelor de coastă. Iată de ce guvernul R. P. Chineze s-a văzut nevoit să ordone reînceperea bombardamentului asupra insulei Tzînmîndao, ca o măsură de pedepsire.

Încălcarea condiției pusă de guvernul R. P. Chineze în ordinul de suspendare a bombardării insulelor de coastă este în strînsă legătură cu tratativele americano-ciankaișiste. Nu întîmplător această încălcare s-a produs în preziua sosirii secretarului Departamentului de Stat, John Foster Dulles în Taivan. În drum spre Taivan secretarul de stat american s-a oprit în Anglia unde a avut o întrevedere secretă cu ministrul de externe Selwyn Lloyd. Ținînd seama de noua acțiune agresivă americană desigur că Dulles a cerut sprijinul Angliei.

În legătură cu noua acțiune agresivă americană nu pot fi considerate drept întîmplătoare nici declarațiile făcute de Cian Kai-și la 14 octombrie ziaristului australian Warner și la 17 octombrie corespondentului ziarului „New York Times" în care vorbește despre „eforturile noastre în vederea întoarcerii pe continent"...

Poporul chinez nu poate fi însă intimidat și așa cum au arătat de nenumărate ori conducătorii săi, el nu poate fi abătut de la hotărîrea sa nestrămutată de a elibera Taivanul și celelalte insule din care agresorii americani urmăresc să facă o bază de atac împotriva R. P. Chineze.

Dreptatea este de partea eroicului popor chinez, care are alături de el sprijinul tuturor popoarelor iubitoare de pace în frunte cu Uniunea Sovietică.

Petre Marcu

UMOR SOVIETIC

Satelitul nostru

De-ar fi să credem ce ne spune
Scriptura — și-asta e cam greu, —
Planeta noastră din genune
A făurit-o dumnezeu.
Și ca să nu se plictisească,
„Părintele" i-a dăruit,
Din mila lui dumnezeească,
O-nsoțitoare-satelit.
I-a dăruit Prea-bunul Luna,
Bogat izvor de frumuseți,
Ce i-a atras dintotdeauna
Și pe savanți, și pe poeți.

Apoi Pămîntul, cum se știe,
Avu și-altfel de „sateliți",
Insoțitori de-o veșnicie,
Deși, vezi bine, nepoftiți:
Mizeria și Sărăcia,
Războiul, Foametea, cumplit
I-au „legănat" copilăria
Și peste veac l-au însoțit.
Cutremurînd planeta toată
In vălmășagul lor nebun.
(Și omul, omul nestemată,
Zău, merita ceva mai bun!).

„Așa e lumea!..." prea smeriți
Ziceau. O, nu-i adevărat!
Să ne alegem sateliții
Noi dreptul azi ne-am cîștigat.
Și iată sputnikul *) cum zboară
Insoțitorul nostru drag,
Marcînd pe-a veșniciei scară
Al unei alte ere prag.
Simbol de viață și lumină,
Nu dumnezeu l-a plămădit,
Ci pentru vremea ce-o să vină
Noi înșine l-am făurit!

Emil Krotki

(In romînește de IGOR BLOCK)

*) *Sputnik = însoțitor, satelit*

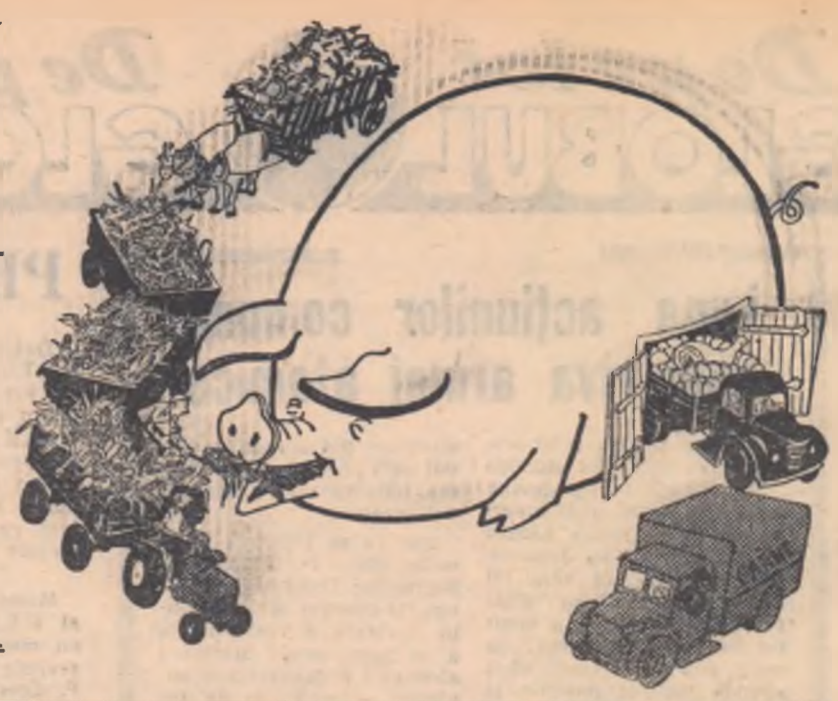

Un nou agregat de prelucrare a porumbului

(Desen de E. VEDERNIKOV)

Povestea podului

A fost odată ca niciodată. Pe malul unei ape trăia o turmă pestriță de animale. Malul apei era înalt și prăpăstios. Nu creștea pe el firicel de iarbă. În schimb pe malul celălalt se înălța o pădure deasă, de toată frumusețea. Prin frunzișul ei cîntau păsări de te adormeau, iar în poienițe florile multicolore îți luau ochii. Și au hotărît animalele să construiască un pod spre celălalt mal pentru a putea trece rîul în împărăția făgăduinții. Insă cum să facă? Au organizat, așa cum se obișnuiește în asemenea împrejurări, o ședință în care fiecare să-și spună cuvîntul. Toți cei prezenți la această ședință erau de acord ca podul să fie construit cît mai repede. Se părea deci, că totul este clar și această istorică ședință se va termina cît mai curînd. Insă nu s-a întîmplat așa. Discuțiile au alunecat repede pe latura tehnică. Participanții se frămîntau din ce să fie construit podul. Unii ziceau să fie construit din lemn, alții din fier, cei mai mulți din beton sau din oțel. Discuțiile se prelungeau de mai multe săptămîni și luni și șeful acestei adunări pestrițe, Leul, crezînd că le pune capăt, a propus următoarea temă de discuție: cum să fie construit podul în lungul sau în latul rîului?

Se zice că discuția continuă și acum.

Și se mai zice că și unii oameni au asemenea obiceiuri, și anume: de a vorbi mult și degeaba.

I. Rezanov

GRĂDINA soacrei

Sînt soacre și soacre. Obriadkin a dat însă de o soacră bună și grijulie.

În seara aceea, cu cît se gîndea mai mult la soacră-sa, cu atît creștea în el dorința să meargă și să-i are grădina. O jumătate de oră încolo, o jumătate de oră înapoi, cam tot atîta pentru arat. Carburantul? Mare lucru o să meargă la un petic de grădină! Colhozul a arat mii de hectare; soacra n-are decît vreo cincisprezece ari... O să se bucure și nevastă-sa, Tatiana.

Tot gîndindu-se la asta, Obriadkin opri tractorul la marginea tarlalei. Era întuneric și stăruia o liniște desăvîrșită. Nu se vedea țipenie de om. N-o să-l întrebe nimeni unde s-a dus.

Obriadkin trecu ulița și se apropie de grădină. Plugul intra ușor în pămîntul reavăn. Cu tractorul lui mare, n-avea însă unde să se desfășoare; tot mereu trebuia să întoarcă. Lucra necontenit cu manetele, întorcînd într-una capul, deși în întuneric deslușea anevoie silueta plugului.

Catastrofa a venit pe neașteptate. O izbitură puternică l-a azvîrlit pe Obriadkin de pe scaun, făcîndu-l să se lovească cu fruntea de rama parbrizului. Obriadkin a văzut stele verzi. Ce s-a întîmplat? Tractoristul a sărit din cabină și s-a dumirit numaidecît: dăduse într-o fîntînă veche, astupată, care nu mai avea ghizduri. Parcă nu văzuse mai înainte fîntîna asta în grădina soacrei!

A încercat el Obriadkin în fel și chip să iasă din groapă. A tras de manete, a apăsat pe pedale, a vîrît buturugi sub șenile. Dar tractorul se înfunda și mai mult.

Murdar, lac de sudoare, lui Obriadkin îi venea să plîngă nu alta. Ai făcut una boacănă, Stepan! Ce-ai să le spui brigadierului, directorului? Ce-o să zică soacra? Că e femeie cu caracter. Și nici Tatiana n-o să te mîngîie pe cap...

Cînd s-a luminat de ziuă, a venit cu motocicleta brigadierul Verhogorov.

— Brava! Te-ai evidențiat în grădina soacrei! l-a mustrat el pe Obriadkin, după care s-a dus să aducă în ajutor alt tractor.

Curînd după aceea au sosit la fața locului, cu un „GAZ", directorul S.M.T.-ului și președintele colhozului.

— Poftim unde se irosește carburantul! — striga președintele cît îl ținea gura. Ia poftim încoace, Maria Nikolaevna; vino să vezi ce ispravă ți-a făcut ginerele!

Soacra lui Obriadkin s-a ivit numaidecît.

— Aoleu, țipă ea, m-a făcut de rușine! M-a făcut de rîsul lumii! Apoi, cînd văzu mai bine ce se întîmplase, făcu către președinte: Semionici, vecine, ia mă rog, uită-te mai bine: văd că ginere-meu a arat grădina dumitale...

Cel dintîi a izbucnit în rîs Semionici, după care i s-au alăturat și ceilalți.

*

Lui Obriadkin îi venea cel mai greu în timpul prînzului sau la cină, pe cîmp, cînd Tatiana servea masa și se găsea cîte unul, care, făcînd pe neștiutorul, îl întreba:

— Obriadkin, ia spune-ne cum ai arat tu grădina soacră-ti...

Viktor Panov

(Din „Krokodil")

ZICALE

Cînd mașinile-l dau zor,
Munca merge mai cu spor.

•

După tractorist, ușor
Vezi ce poate un tractor.

•

Conștiința e mai bună decît
100 de martori.

•

Arcanul e bun lung — vorba
mai scurtă.

•

Plînge biata pîinișoară
De-o mănîncă-un pierde-vară.

Puterea obișnuinței

(Desen de I. OFFENGHENDEN)

La răscruce

de M. Isacovschi

Ziuă caldă, zi de vară,
Nici-un nor pe-albastrul cer.
La volan, cu importanță
Șade tînărul șofer.
Il ducea pe șef, șoferul.
La răscruce o păți:
A zărit o fetișcană
Și motoru-i amuți.
C-un oftat șoferul spuse:
Nu știu drumul cum s-aleg
Să cobor — că n-am ce face —
Informații să culeg.
El coboară și-o întreabă,
O întreabă despre drum:
— Unde merge, cum o cheamă
Și ce vîrstă are-acum?...
— Anii mei? Păi, sînt în floare
Împliniți — așa cum vezi.
Ce, iubit? De unde-ai scos-o?
N-am niciunul. Nu mă crezi?...
Mult au stat așa de vorbă:
Cum e vremea... cum e cerul...
Numai despre drumuri, frate,
Un cuvînt n-a scos șoferul.
El se-ntoarce în mașină,
Șefu-i fiert de-atîta zel:
— Cam prea mult aduni, băiete,
Informații — spune el.
— Mă iertați, vă rog, să credeți,
Drumul are la răscruci,
Cotituri atît de multe...
Nu-i ușor să le descurci!...

(In romînește de I. SAFIR)

GLUME

— *Ce e agitația asta la vol, în sovhoz?*

— *E zor mare: directorul a dat dispoziție ca pînă sîmbătă, să lichidăm munca în asalt.*

•

— *Ce fîn frumos! Parcă-i aur, nu fîn.*

— *Nu e nici aur, nici fîn. Sînt paie!*

Coreea de Sud posedă arme de provenientă americană

Li Sin-man și... echilibristica.

(Desen de I. GANF)

Inarmarea Wehrmachtului sau...

șobolanii în acțiune.

(Desen de M. ABRAMOV)

UMOR SOVIETIC

REDACȚIA: București Piața „Scînteii", Tel. 17.60.10 17.60.20, 17.60.40. ABONAMENTE: 7,60 lei anual. Taxa poștală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Generale P.T.T.R. Nr. 17.933/942. Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"